

Ударне вести неколико дана долазиле су нам из Давоса, бањског одмаралишта у Швајцарским Алпима, чувеног по добром ваздуху који помаже у лечењу туберкулозе, где се, као и сваке године, окупила светска финансијско-економско-корпоративно-политичка олигархија да са свога високог брда размотри проблеме оних нешто више од шест милијарди становника планете. Као и сваке године, то је била парада новца, напретка и лепих жеља, прилика појединачним државама да покажу колико су у складу са економским, еколошким и политичким трендовима, а остатку света да види колико се људи који стоје иза ратова, криза и опште неравноправности у ствари међусобно добро слажу. Као и сваке године, Светски економски форум био је прилика за окупљање шареног антиглобалистичког каравана у оближњој Женеви, који је опет отпротествовао против свега против чега је у тренду протестовати.

Није баш све, међутим, било „као и сваке године“, а понајмање је било „као у добра, стара времена“, када се светска елита пела на своје брдо са миром и самозадовољством малобројне класе управљача у савршеном царству где се „све одвија по плану“, а мењају само конвенције опхођења са масама у реду за усређење (час су у моди одела и кравате, час лежерне раздрљене крагне које мултикорпоративцима и министрима економије дају преко потребни „изглед обичних смртника“). Мода се мења, па је ове године „ин“ штедња – лосос и кавијар замењени су сиром и шунком, а скупи шампањци и коњаци јефтиним, комерцијалним винима. Зашто да не, криза је, и елита мора на свом примеру да покаже да је време да се „стегне опасач“.

Криза. Чаробна реч нашег времена. Дошла је ниоткуда, пореметила вртоглаве кривуље раста и саплела „господу са брда“ на корак од обећаваног и мукотрпно грађеног „бољег сутра“. И стога се алпски форум одвија у донекле туробној атмосфери. Не, није то због недостатка шампањца и кавијара – њега има довољно у луксузним собама делегата, на приватним сусретима далеко од очију камера. Сенка кризе је пала, као вео тамне стране на Савет Лукасовог Џедајског реда, и мудри старци са планине више не виде „боље нег' они под брдом“. Корпоративци и индустријалци су свесни да најбогатије државе више немају ни моћи, ни новца, ни ауторитета да подржавају њихове мегаломанске пројекте личног богаћења. А председници и министри са нелагодом помишљају на оно што их чека када се са свог зачараног брега спусте међу своје

Пише: Никола Танасић
четвртак, 22 јануар 2015 17:33

разочаране и гневне грађане. Светска елита је, више него икад, свесна своје превазиђености, па као да покушава да на свежем алпском ваздуху „дође до даха“ и окрепљена, здрава и чила, пође натраг у доњи свет. Проблем је у томе што не знају шта их „доле“ може сачекати.

Не, није то летећи циркус антиглобалиста, који светске моћнике прати у стопу и за кога је одавно постало јасно да је симптом, а не лек болести против које се настоји борити. Њихово симболичко прекрштавање из „противника“ у „преправљаче“ глобализације, антиглобалиста у „алтерглобалисте“, само је озваничило њихов статус „сигурносног вентила“ за растерећење светског парног строја од сувишног унутрашњег притиска. Не, непријатељ вреба са неког другог места. Можда то он повремено бљује ватру по париским предграђима? Или је он покренуо атинску омладину на „бесмисао, насиље и анархију“? Да ли он то кличе Раулу Кастру и Угу Чавезу из делегатских столица у Белему и Пари? Или је све то само криза?

Часне старине на брегу не знају. Зато им се и не силази.